

Afskedigelse af organist på grund af samarbejdsvanskeligheder

---

Kritiseret, at kirkeministeriet havde begrundet en afgørelse om afskedigelse af en organist på en sådan måde, at den måtte give anledning til tvivl om, hvorvidt de påberåbte forhold kunne bebrejdes organisten som tjenesteforseelser. Derimod ikke fundet grundlag for kritik af, at kirkeministeriet havde bedømt forholdene således, at der var fornødent grundlag for at afskedige organisten på grund af samarbejdsvanskeligheder.

FOB nr. 86.93

(J. nr. 1985-661-70).

Advokat A klagede for B over kirkeministeriets afgørelse af 4. oktober 1984 om at meddele hende uansøgt afsked fra tjenestemandsstillingen som organist ved X kirke.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at B i 1965 blev ansat som organist i den danske folkekirke, og at hun den 1. januar 1975 tiltrådte tjenestemandsstillingen som organist ved X kirke.

I perioden fra den 1. januar til den 1. juli 1983 havde B orlov med løn med henblik på, at hun kunne gennemføre en studierejse til Tyskland. I samme periode tiltrådte en ny sognepræst ved kirke.

Navnlig i tiden efter, at B var vendt tilbage fra sin studierejse til Tyskland, opstod der problemer i samarbejdet mellem på den ene side hende og på den anden side menighedsrådet, den nye sognepræst samt andre ansatte ved kirken.

Ved skrivelse af 14. marts 1984 sendte menighedsrådet en indstilling til kirkeministeriet om, at B blev afskediget på grund af »tunge og vedvarende samarbejdsvanskeligheder«. Vedlagt indstillingen var en redegørelse fra menighedsrådet om en række enkeltsager, hvori samarbejdsvanskelighederne havde givet sig udtryk. Som bilag var vedhæftet en skrivelse fra sognepræsten, hvori denne redegjorde for sin opfattelse af samarbejdsproblemerne.

Kirkeministeriet sendte indstillingen og redegørelserne til B med henblik på hendes bemærkninger hertil.

B sendte i en skrivelse af 11. maj 1984 en udtalelse til kirkeministeriet og tilbagesendte samtidig redegørelserne med sine kommentarer til de enkelte punkter.

Af sin faglige organisation fik hun stillet advokat C til rådighed som bisidder. Han gjorde i skrivelser af 20. og 29. juni 1984 indsigelser over for kirkeministeriets påtænkte afskedigelse af hende.

Kirkeministeriet indhentede endvidere en udtalelse af 25. september 1984 fra finansministeriet, lønnings- og pensionsdepartementet, vedrørende B's pensionsforhold.

Ministeriet meddelte i skrivelse af 4. oktober 1984 B afsked på grund af samarbejdsvanskeligheder med udgangen af januar måned 1985. Samtidig meddelte ministeriet hende, at hun var berettiget til ordinær pension i henhold til tjenestemandspensionslovens § 2, stk. 1.

Som anført ovenfor var kirkeministeriets beslutning om at afskedige B baseret på oplysninger om en række sager og enkeltepisoder, som blev forelagt ministeriet ved menighedsrådets skrivelse af 14. marts 1984.

De enkelte sager drejede sig kort gengivet om følgende:

»Sagen om *boligforhold*«:

I 1980 fik B af den daværende sognepræst tilladelse til at benytte nogle af præstegårdens lokaler til bolig. Ifølge menighedsrådets redegørelse blev lokalerne stillet midlertidigt til rådighed for hende. Hun havde indtryk af, at hun kunne benytte lokalerne, indtil menighedsrådet havde skaffet hende en anden bolig.

I begyndelsen af 1983 - på et tidspunkt, da B havde studieorlov - bad menighedsrådet hende om at fraflytte lokalerne. Anmodningen gav anledning til en meningsudveksling, der endte med, at B indvilgede i at flytte. I denne forbindelse bad hun om, at hendes flytteudgifter blev godtgjort af menighedsrådet. Spørgsmålet, om menighedsrådet kulancemæssigt burde dække flytteudgifterne, blev drøftet på flere møder mellem B og Dansk Organist- og Kantor Samfund og menighedsrådet. Sagen afsluttedes med en skrivelse af 18. december 1983 fra menighedsrådet til Dansk Organist- og Kantor Samfund, hvori rådet afslog at imødekomme hendes anmodning om godtgørelse.

»Sagen vedrørende *telefongodtgørelse*«:

I efteråret 1983 meddelte menighedsrådet B, at hun fremover ville få telefongodtgørelse i overensstemmelse med et cirkulære, kirkeministeriet havde udsendt den 30. juni 1983. Herefter kunne hun påregne at få lavere godtgørelse end hidtil.

B og menighedsrådet brevvekslede i den følgende tid om sagen. Under brevvekslingen bebudede B bl.a., at hun ville sende nogle telefonregninger, menighedsrådet havde nægtet at dække, til incasso. Da menighedsrådet indstillede hende til afsked i marts måned 1984, var telefongodtgørelsessagen ikke afsluttet.

» *Koncertsagen*«:

B og den tidligere sognepræst havde i flere år arrangeret kirkekoncerter, hvoraf en del indgik i en årlig musikfestival. Allerede i efteråret 1982 havde B over for menighedsrådet givet udtryk for, at det var tvivlsomt, i hvilken udstrækning hun ønskede/magtede at udføre det - ulønnede - arbejde som koncertarrangør. Det ses dog ikke af sagen, at hun havde frasagt sig dette arbejde. I forbindelse med, at B i begyndelsen af 1983 var på studierejse i Tyskland, nedsatte menighedsrådet et musikudvalg, som i hendes fravær skulle arrangere koncerter for 1983.

B gjorde i kommentarerne til menighedsrådets redegørelse gældende, at hun først nogen tid efter sin tilbagevenden fra Tyskland - tilfældigt - fik underretning om, at hendes virksomhed som koncertarrangør var blevet overtaget af det nævnte musikudvalg. Hun oplevede denne disposition fra menighedsrådets side som en beslutning om at »nedlægge X Musikfestival«.

Menighedsrådet anførte i redegørelsen af 14. marts 1984, at B var blevet behørigt orienteret om udvalgets eksistens, og at rådets beslutning alene havde til formål under hendes bortrejse at sikre, at der blev arrangeret kirkekoncerter. Uenigheden mellem hende og menighedsrådet på dette punkt gav bl.a. anledning til, at B fremsatte de nedenfor omtalte kritiske bemærkninger i dagspressen, samt til, at hun i 1984 uafhængigt af menighedsrådets musikudvalg forsøgte at arrangere koncerter i en anden kirke, som hidtil var blevet benyttet til kirkekoncerter.

Det blev endvidere oplyst, at menighedsrådet for 1984 i lighed med tidligere år stillede 25.000 kr. til rådighed for B til afholdelse af kirkekoncerter, og at hun - i strid med menighedsrådets intentioner - benyttede bevillingen til at arrangere 3 koncerter, der alle blev placeret i de første 3 måneder af året.

» *Pigekorsagen*«:

Under B's studierejse til Tyskland i begyndelsen af 1983 blev ledelsen af det pigekor, som hun havde været med til at oprette ved kirken, overladt til et medlem af kirkens voksenkor.

Menighedsrådet gjorde i redegørelsen til kirkeministeriet gældende, at B allerede i september 1982 havde meddelt rådet, at hun på grund af svigtende kræfter ikke længere kunne påtage sig arbejdet med pigekoret. Da hun desuden havde været sygemeldt en del af efteråret 1982 og derpå fik meddelt studieorlov de første 6 måneder af 1983, besluttede menighedsrådet med virkning fra den 6. februar 1983 at overlade ledelsen til D. Efter B's tilbagekomst fra studieorlov blev det besluttet, at ledelsen af pigekoret permanent skulle overdrages til D. Om dette spørgsmål (og om B's fraflytning af sin bolig i præstegården) blev der indgået en aftale, som B underskrev den 5. juli 1983.

Under sagen gjorde B gældende, at hun blev presset til 4 dage efter sin hjemkomst fra Tyskland at underskrive den nævnte erklæring, og at hun således ikke frivilligt havde afgivet ledelsen af pigekoret.

I løbet af efteråret 1983 opstod der flere uoverensstemmelser mellem B og D, bl.a. om tidspunktet for afholdelse af prøver for henholdsvis voksen- og pigekoret samt om gennemførelsen af musikalske indslag under gudstjenester, bl.a. juleaftensgudstjenesten 1983.

» *Nodeindkøbssagen*«:

Efter at menighedsrådet i december 1983 havde modtaget en regning fra B lydende på indkøb af noder bl.a. til »Rasmus Modsat klaverskole 1« og »Den lille organist«, bad menighedsrådet B forklare relevansen af disse indkøb samt deres anvendelse i kirken. Menighedsrådet bemærkede samtidig, at det gik ud fra, at hun havde en fortegnelse over kirkens nodebeholdning.

Som svar meddelte B i en skrivelse af 23. januar 1984, at der ikke fandtes en nodefortegnelse, men hun fandt, at det var en udmærket idé at udarbejde en sådan, således »at nodebeholdningen kom under lige så betryggende kontrol, som kirkens øvrige materialer og midler burde have været det«. Bemærknin-

gen var formentlig en hentydning til, at nogle menighedsrådsmedlemmer i efteråret 1982 havde ladet nogle overskydende tagmaterialer efter en reparation af kirkens tag sælge og benyttet det indkomne beløb til at holde en frokost for menighedsrådet.

» *Henvendelser til pressen*«:

Kort efter B's tilbagekomst fra studieopholdet i Tyskland - i august 1983 - blev hun interviewet til en lokal avis. I interviewet, der blev bragt den 11. august 1983, blev B refereret for en række kritiske bemærkninger rettet mod den nye sognepræst og menighedsrådet. Især kritiserede hun menighedsrådets disposition vedrørende - og sognepræstens holdning til - arrangementet af kirkekoncerter. De koncerter, menighedsrådets musikudvalg havde planlagt i hendes fravær, karakteriserede hun som et »tilfældigt skrabsammen af indkomne tilbud og ingen idé endelige linje synes at ligge til grund for disse arrangementer«.

Ekstrabladet bragte en artikel med omtale af B's arbejdsforhold. I artiklen hævdedes det, at hun i 3 år havde levet under kummerlige boligforhold, bl.a. havde hun måttet »sove i et garderobeskab i en af præstegårdens bygninger«. I artiklen blev hun refereret for at have beskyldt menighedsrådet for at have nedlagt »X Musikfestival« samt bag hendes ryg at have overladt ledelsen af kirkens pigechor til en anden. Ifølge artiklen havde menighedsrådet endvidere haft til hensigt at begå selvtægt under hendes studieophold i Tyskland ved at bryde ind i boligen og fjerne hendes ejendele. Endelig refereredes hun for en påstand om, at hun hver måned havde betalt den tidligere sognepræst 750 kr. i husleje, »penge som han selv stak i foret«.

I en artikel af 17. januar 1984 omtalte den lokale avis samarbejds vanskelighederne mellem B og menighedsrådet. Artiklen drejede sig især om menighedsrådets dispositioner vedrørende afholdelsen af kirkekoncerter. I artiklen blev hun refereret for kritiske bemærkninger af samme indhold som dem, der var fremkommet i august 1983.

» *Enkeltepisoder*«:

Som tidligere omtalt redegjorde den nye sognepræst i forbindelse med menighedsrådets indstilling af 14. marts 1984 til kirkeministeriet om afskedigelse af B for sin opfattelse af samarbejdsproblemerne belyst ved en række enkelt-episoder. Han oplyste bl.a., at B mod præstens henstilling medbragte sin hund til gudstjenesterne, at hun under en gudstjeneste på et plejehjem havde hvisket højlydt med en anden og rakt tunge af præsten bag hans ryg, og at hun ved indledningen til en gudstjeneste i ... havde fremsat højroastede bemærkninger om orglets tilstand. Hun var rejst udenlands uden at have givet besked herom, ligesom hun i flere andre situationer i samarbejdet med præsten og andre i kirken havde handlet egenrådigt og uden at give besked.

I udtalelsen af 11. maj 1984 til kirkeministeriet og i kommentaren til menighedsrådets og præstens redegørelser for samarbejdsproblemerne bestred B, at rådets og præstens fremstilling af sagernes faktiske forløb var fuldt dækkende. Hun gjorde gældende, at en række af de nævnte episoder, for så vidt de var korrekt fremstillet, var fremprovokeret af menighedsrådet for at tilvejebringe et afskedigelsesgrundlag.

Advokat C pegede i skrivelser af 20. og 29. juni 1984 til kirkeministeriet på, at flere af de forhold, der var omtalt i menighedsrådets redegørelse, ikke vedrør-

te B's tjeneste. Andre forhold måtte karakteriseres som tjenesteforseelser, hvis det, der var anført i redegørelsen var rigtigt. Det gjaldt eksempelvis beskyldningen om, at hun var rejst til Sverige uden at give meddelelse herom, og om, at hun havde undladt at passe sin træffetid. Under henvisning hertil gjorde han gældende, at der burde afholdes tjenestligt forhør, inden kirkeministeriet tog stilling til, om hun burde afskediges.

En medarbejder i kirkeministeriet udarbejdede i august 1984 et notat på baggrund af indstillingen om at afskedige B. En samlet vurdering af forholdene måtte ifølge notatet føre til,

»... at man kan konstatere, at der er samarbejdsvanskeligheder parterne imellem, at disse har været af længere varighed, og at forsøg på at bilægge dem ad mindelig vej er slået fejl.

På grund af tonen i organistens henvendelser til menighedsrådet, de gentagne dagbladshenvendelser og organistens adfærd i en stor del af de i klagen omtalte episoder må en væsentlig del af årsagen til samarbejdsvanskelighederne kunne tilregnes organisten.

På grund af den uforsonlighed såvel organist som menighedsråd nu lægger for dagen er der ikke udsigt til, at samarbejdsforholdene vil bedres.«

På denne baggrund indstilledes det i notatet, at der blev taget skridt til at meddele B afsked på grund af samarbejdsvanskeligheder.

Advokat C's anmodning om, at der blev rejst tjenestemandssag, afvistes i notatet under henvisning til, at de tjenesteforseelser, der var henvist til, alene fremgik af sognepræstens redegørelse; de havde ikke på tidspunktet for deres forekomst været forfulgt af menighedsrådet, og de var ikke påvist som grundlag for menighedsrådets indstilling over for kirkeministeriet. Der fandtes ikke i menighedsrådets redegørelse forhold, der kunne betegnes som tjenesteforseelser. Derimod var der mange forhold, der havde karakter af samarbejdsvanskeligheder.

I forbindelse med, at der til menighedsrådsvalget i november 1984 var opstillet en kandidatliste som et alternativ til det siddende menighedsråd, anmodede en repræsentant for denne liste i skrivelse af 20. september 1984 kirkeministeren om, at afskedigelsessagen blev stillet i bero, indtil det nyvalgte menighedsråd havde haft lejlighed til at tage fornyet stilling til den foreliggende anmodning om afskedigelse.

Kirkeministeriet meddelte imidlertid - uden at afvente menighedsrådsvalget - i skrivelse af 4. oktober 1984 B, at ministeriet havde set sig nødsaget til at meddele hende afsked på grund af samarbejdsvanskeligheder fra stillingen som organist ved X kirke med udgangen af januar måned 1985. Ministeriet havde i denne forbindelse lagt vægt på, »at De ved henvendelser til pressen samt i skriftlige tilkendegivelser til menighedsrådet har fremsat påstande og anvendt et sprogbrug, der ikke sømmer sig for en tjenestemand, over for sin arbejdsgiver. Disse forhold har virket tjenlige til at undergrave respekten for menighedsrådets arbejde, ligesom samarbejdsvanskelighederne i uheldig grad har påvirket det kirkelige arbejde i sognet og i visse relationer har belastet kirkens forhold til andre institutioner.

...«

I en samtidig skrivelse til Akademikernes Centralorganisation, hvori ministeriet underrettede organisationen om afskedigelsesbeslutningen, bemærkede ministeriet, at der i den foreliggende sag ikke havde været fundet grundlag for afholdelse af tjenstligt forhør, »idet de af centralorganisationen påpegede forhold, som muligvis kan have karakter af tjenstlige forseelser, er af ganske underordnet betydning i forhold til de overvældende samarbejdsproblemer, og da heller ikke er selvstændigt for fulgt. Ministeriet har ved bedømmelsen af sagen ikke lagt vægt på de omtalte forhold, men alene på de af menighedsrådet fremdragne eksempler på samarbejdsvanskeligheder samt organist (B's) bemærkninger hertil«.

Kirkeministeren meddelte i en skrivelse af 5. oktober 1984 den alternative kandidatliste, at ministeriet ikke havde fundet at kunne udskyde afskedigelsesbeslutningen til efter afholdelse af menighedsrådsvalg. De af menighedsrådet påklagede forhold fandtes at være af så alvorlig karakter, at det ikke var muligt blot at afvente, hvilken sammensætning menighedsrådet fik på et senere tidspunkt. Ministeriet tilføjede, at der var tale om »et helt principielt forhold vedrørende grænserne for tjenstemænds adfærd i forhold til deres arbejdsgivere«.

Kirkeministeriet oplyste i en udtalelse til ombudsmanden, at den alternative kandidatliste, der som programpunkt bl.a. havde, at B's ansættelsesforhold ved X kirke burde fortsættes, på en telefonisk forespørgsel i ministeriet havde fået oplyst, at der intet var til hinder for, at hun på ny kunne søge stillingen, og at en genansættelse af hende efter det nye råds tiltrædelse var muligt. Det nyvalgte menighedsråd, hvori den alternative liste efter valget beklædte halvdelen af posterne, havde imidlertid efter opslag valgt at besætte stillingen til anden side.

I klagen til ombudsmanden gjorde A for det første gældende, at der inden afskedigelsesbeslutningen burde være afholdt tjensteforhør. For det andet anførte han, at der ikke forelå et tilstrækkeligt grundlag for at meddele B diskretionær afsked på grundlag af samarbejdsvanskeligheder. Mange af de sager, som menighedsrådet havde påberåbt sig, var efter hans mening rejst af menighedsrådet som »hævn« i anledning af, at B havde offentliggjort den såkaldte »tagsag«. De samarbejdsvanskeligheder, der forelå, burde i hvert fald have været forsøgt løst i mindelighed, eventuelt ved at der blev meddelt hende en advarsel.

Jeg udtalte følgende i en skrivelse til A:

»Sagen rejser for det første spørgsmålet, om kirkeministeriet forinden afskedigelsesbeslutningen burde have ladet afholde tjenstligt forhør.

Dette spørgsmål må bedømmes på baggrund af tjenstemandslovens regler om afskedigelse af tjenstemænd.

Ifølge lovens § 24 kan som *disciplinær straf* for tjenstlig forseelse bl.a. anvendes afskedigelse. Afsked som straf for tjensteforseelse kan, når forholdet ikke er fastslået ved dom, aldrig finde sted uden efter afholdelse af tjenstligt forhør, jfr. § 24, stk. 1, 2. pkt.

Herudover kan tjenstemænd ifølge lovens § 28 »afskediges uden ansøgning med 3 måneders varsel til udgangen af en måned«.

Den sidste bestemmelse omhandler den såkaldte »diskretionære« afskedigelse, det vil sige en afskedigelse, der anvendes som et led i ansættelsesmyndighedens arbejdsgiverbeføjelser - og ikke som en disciplin-

nær foranstaltning. Forud for en sådan afskedigelse skal ifølge tjenestemandslovens § 31 »gives såvel vedkommende centralorganisation som tjenestemanden selv adgang til at udtale sig, medmindre forhør har været afholdt efter §§ 20-22«. Kirkeministeriet har i denne sag fulgt den procedure, der er foreskrevet i § 31.

Afskedigelsesmyndigheden kan imidlertid ikke frit vælge mellem to afskedigelsestyper. I den udstrækning, afskedigelsesmyndigheden bygger beslutningen på en antagelse om, at der foreligger tjenesteforseelser, skal reglerne om tjenstligt forhør iagttages.

Spørgsmålet er herefter, om kirkeministeriet ved beslutningen om at meddele (B) uansøgt afsked har lagt vægt på forhold, som er blevet tilskrevet hende som en tjenesteforseelse.

Ved bedømmelsen af dette spørgsmål kommer det efter min mening i betragtning, at ministeriet både i notatet af august 1984 og i skrivelsen af 4. oktober 1984 til Akademikernes Centralorganisation undergav dette spørgsmål en selvstændig vurdering. Ministeriet konkluderede, at der ikke forelå forhold fra (B's) side, der kunne karakteriseres som afskedsbegrundende tjenesteforseelser. I overensstemmelse hermed blev afskedigelsen meddelt med det foreskrevne opsigelsesvarsel i henhold til § 28, ligesom der blev tillagt hende aktuel pension.

Det kan på denne baggrund efter min mening ikke kritiseres, at ministeriets beslutning blev truffet uden afholdelse af tjenstligt forhør.

Jeg finder dog at burde bemærke, at ministeriets begrundelse for afskedigelsen i skrivelsen af 4. oktober 1984 til (B) - og især skrivelsen af 5. oktober 1984 til en kandidat for den alternative liste, jfr. ovenfor - er formuleret på en sådan måde, at den må give anledning til tvivl om, hvorvidt de påberåbte forhold kunne bebrejdes (B) som tjenesteforseelser. Jeg sigter herved til henvisningen til, at hun ved sine henvendelser til pressen havde anvendt en sprogbrug, »der ikke sømmer sig« for en tjenestemand, og at ministeriet havde fundet, at disse forhold havde givet anledning til »at undergrave respekten for menighedsrådets arbejde«, og i visse relationer »belastet kirkens forhold til andre institutioner«. Under hensyn til den ovenfor beskrevne betydning af, at afskedigelsesgrundlaget er klargjort, finder jeg det uheldigt, at ministeriets skrivelser kunne give anledning til tvivl i denne henseende.

Jeg har gjort kirkeministeriet bekendt med min opfattelse.

Tilbage er spørgsmålet, om der var fornødent grundlag for at iværksætte en afskedigelse i henhold til tjenstemandslovens § 28.

Det er i såvel den forvaltningsretlige teori som i praksis antaget, at afgørelse om afsked i henhold til den nævnte bestemmelse forudsætter, at der foreligger et sagligt grundlag for afskedigelsesbeslutningen.

Det står ligeledes fast, at samarbejdsvanskeligheder kan udgøre det fornødne saglige grundlag for en sådan afskedigelsesbeslutning. Retssikkerhedsmæssige hensyn kræver dog, at samarbejdsproblemer ikke uden

nærmere kvalifikation påberåbes som grundlag for en afskedigelsesbeslutning.

Der kræves for det første, at samarbejdsproblemerne har en betydelig negativ indflydelse på udførelsen af opgaverne det pågældende ansættelsessted. Der skal endvidere foreligge en klar forbindelse mellem samarbejdsproblemerne og den person, der ønskes afskediget, ligesom hovedskylden for problemernes opståen ikke må kunne tilskrives andre personer end den, som søges afskediget. Af den almindelige forvaltningsretlige grundsætning for proportionalitet følger yderligere, at der fra den afskedigende myndigheds side skal være udfoldet bestræbelser på at løse samarbejdsproblemerne ved mindre vidtgående skridt end afskedigelse.

Afskedigelsesbeslutningens alvorlige karakter tilsiger samtidig, at det bevismæssige grundlag for tilstedeværelsen af afskedsbegrundende samarbejdsproblemer er særlig sikkert. Der må således ikke kunne rejses rimelig tvivl om, at der rent faktisk har foreligget (uløselige) samarbejdsproblemer af den ovenfor beskrevne karakter.

Inden for de ovenfor beskrevne rammer vil afgørelsen af, om der foreligger fornødent grundlag for afskedigelse på grund af samarbejdsvanskeligheder, være af skønsmæssig karakter.

De skønsmæssige elementer i afgørelsen kan jeg efter de regler og den praksis, der gælder for min virksomhed, ikke kritisere, medmindre der foreligger særlige omstændigheder.

De ovenfor beskrevne episoder, om hvis forløb i hovedtræk der synes at være enighed mellem (B) og menighedsrådet/præsten, afspejler efter min opfattelse samarbejdsvanskeligheder, der greb dybt ind i udførelsen af arbejdsopgaverne ved kirken. Jeg må endvidere lægge til grund, at der i perioden efter (B's) hjemkomst forgæves blev holdt flere møder med henblik på at søge uenigheden løst.

Under hensyn hertil og til, at det efter min mening ikke kan kritiseres, at kirkeministeriet bedømte forholdene således, at årsagen til samarbejdsproblemernes opståen og vedholdenhed i væsentlig grad beroede på (B's) adfærd, finder jeg i det hele ikke at have grundlag for at udtale kritik af kirkeministeriets afgørelse om at afskedige (B) på grund af samarbejdsvanskeligheder.

...«